

A Győri Ítéltábla

Pf.III.20.044/2021/6.

A Győri Ítéltábla dr. Horváth Zsolt (cím5) ügyvéd által képviselt Felperes1 (cím2.) felperesnek az Országos Bírósági Hivatal (cím6 ügyintéző: ügyintéző1) által képviselt Alperes1 (Cím1) alperes ellen 5.000.000 Ft összegű sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Győri Törvényszék 2021. február 10. napján kelt P.20.443/2019/47. szám alatti ítélete ellen a felperes részéről 48. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes megfizetni az államnak az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 400.000 (négyszázezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket, az alperesnek pedig 15 napon belül 80.000 (nyolcvanezer) forint másodfokú perköltséget, és viseli a fellebbezéssel felmerült költségeit.

Az ítélettel szemben fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság által irányadónak tekintett tényállás szerint a felperessel szemben csoportosan elkövetett rablás büntette és más bűncselekmények miatt – a Sárvári Városi Ügyészség 2006. október 30-án kelt B.1237/2005/17. számú vádiratával – indult büntető eljárás a Sárvári Városi Bíróságon.

[2] A büntető ügyet - más eljáráshoz történt egyesítése, majd az ügy elkülönítése után - a Sárvári Városi Bíróság 2009. május 27-én jogerős végzésével a Vas Megyei Bíróságra tette át.

[3] A Sárvári Városi Bíróság 6 ízben, a Vas Megyei Bíróság 14 ízben tartott tárgyalást. A Alperes1 a 2013. január 21-én kelt ítéletével a felperes büntetőjogi felelősségét megállapította, és halmazati büntetésül 2 év 10 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra, 100.000.- forint pénzbüntetésre ítélte.

[4] A büntető eljárás a Győri Ítéltábla 2014. május 21-én kelt Bf.21/2013/14. számú ítéletével zárult, amely a felperessel szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 2 év 4

hónapra enyhítette. Az ítéletének indokolásában a Győri Ítéltábla kitért arra, hogy az ügyben az eljárások ésszerű időn belül való lefolytatásának követelménye sérelmet szenvedett, ugyanis a bűncselekmény elkövetése óta 9 év telt el, amely időtartam nem vonható az ésszerű idő kategóriájába. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a késedelem a vádlottnak nem róható fel, nem a vádlott magatartása vezetett az eljárás elhúzódásához. Ezért az ítéltábla a jelentős időmúlást a büntetés kiszabása körében enyhítő körülményként értékelte.

[5] A felperes a 2019. május 22-én előterjesztett kereseti kérelmében 5.000.000 forint sérelemdíj és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (Ptk.) 2:52. § (1), (2) és (3) bekezdései alapján. Felhívta az Alaptörvény XXIV. cikk 1-2 bekezdését és XXVIII. cikk 1. bekezdését is.

[6] A kereseti kérelmének ténybeli alapjaként előadta, hogy a vádirat 2006. október 30-i keltétől számított több mint 2 év elteltével (2009. március 1-én) került sor a per első tárgyalására, amely sérti a büntető eljárásról szóló, korábban hatályos 1998. évi XIX. tv. (régi Be.) 278. § (1)-(3) bekezdésében írtakat, amely szerint a tárgyalásokat a bíróságnak a lehető legrövidebb időn belül ki kell tűznie.

[7] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tárgyalások késedelmes kitűzésével, a tárgyalási időköz be nem tartásával megsértette a felperes személyiségi jogait.

[8] A büntető eljárás megindításától a jogerős ítéletig 9 év telt el, ami nem tekinthető ésszerű időtartamnak, ezért sérültek a felperesnek az Alaptörvény XXIV. cikk 1-2 és XXVIII. cikk 1. bekezdésében biztosított személyiségi jogai. Hivatkozott arra, hogy ezt a Győri Ítéltábla eljárást befejező határozatának indokolása is alátámasztja.

[9] A felperes kifejtette, hogy az Alaptörvényben deklarált alapjogainak sérelme is személyiségi jogsértésként értékelendő.

[10] Az Alaptörvényben rögzített alapjogok az állam közjogi hatalmának korlátjaként az állam és az állampolgárok jogviszonyában értelmezhetők, amelyek tartalmi összefüggésben állnak a polgári jog által védett – sokszor azonosan megnevezett – személyhez fűződő jogokkal.

[11] A felperes kifejtette, hogy az élethez és az emberi méltósághoz való jog lényegéből is következik, hogy a személyiségi jogok védelmének hatálya az emberi létezésből eredő bármely jogra kiterjed abban az esetben is, ha a fél által előadott tények a Ptk-ban nevesített, vagy más jogszabályban szabályozott személyhez fűződő jogok egyikének sem feleltethetők meg.

[12] A fentieket összegezve megállapítható, hogy minden olyan jog a személyhez fűződő jogok megsértésének tárgya, amely a sérthetetlen emberi méltóságból fakad.

[13] Az emberi méltóság sérelmét jelenti az ember személyes biztonságát, testi és lelki egészségét, magánéletét és társadalmi helyzetét érintő, akaratán kívül bekövetkezett olyan

külső beavatkozás, amely addigi élethelyzetét, életvitelét megzavarja, vagy korlátozza, úgy, hogy további döntéseit és cselekvési lehetőségeit csak ennek hatásával megküzdve, az őt ért sérelem súlya alatt alakíthatja.

[14] A kifejtett jogi alapvetésekre hivatkozva a felperes előadta, hogy a büntető eljárás megindításakor munkaviszonnyal rendelkező, teljes életet élő ember volt. A 9 év bizonytalanság és megaláztatás azonban a személyiségét megváltoztatta, testi, lelki egészsége, házassága megromlásához vezetett.

[15] Az elhúzódó eljárás által az életvitelében okozott negatív változások a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése értelmében a sérelemdíj iránti igényét megalapozzák.

[16] A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése, a 8/1990.(IV.23.) AB határozat, valamint a Fővárosi Ítéltábla Polgári Kollégiumának 1/2013.(V.17.) számú határozatának felhívása mellett kifejtette, hogy a személyiségi jogi sérelem fiatalon, életének legintenzívebb időszakában érte, mind a teljes egzisztenciáját, mind a magánéletét ellehetetlenítette, ezért a hátrányai kompenzálására 5.000.000 forint sérelemdíjat ítélt alkalmasnak.

[17] A felperes kifejtette, hogy kereseti kérelme elbírálására az új Ptk. szabályait kell alkalmazni. A büntető eljárás során a folyamatos jogsértés kezdetét ugyan nem lehet megállapítani, az viszont meghatározható, hogy 2014. május 21-én fejeződött be, amely időpontban már az új Ptk. volt hatályban.

[18] Mivel az elhúzódó eljárás folyamatában nem határozható meg, hogy melyik az az időpont, ameltől kezdődően a felperes személyiségi jogai már sérültek, ezért a jogsértés időpontjaként a másodfokú határozat meghozatalát, azaz 2014. május 21-ét határozta meg.

[19] A felperes kifejtette, hogy az alperes alaptalanul hivatkozik a sérelemdíj iránti igény elévülésére. A sérelem alapját ugyanis nem csak az elsőfokú eljárás, hanem a teljes eljárás 9 éves elhúzódása képezi.

[20] Az alperes a kereseti kérelem elutasítását kérte a felperes perköltségben marasztalása mellett, vitatva a kereseti kérelem jogalapját és annak összecszerűségét is.

[21] Rámutatott, hogy a felperes az érvényesíteni kívánt jogként helytelenül hivatkozott a 2013. évi V.tv. (Ptk.) rendelkezéseire. A felperes által előadott tényállás úgy értelmezendő, hogy a felperes egy folyamatos magatartást sérelmez, azaz a jogsértés nem a másodfokú ítélet meghozatala időpontjában következett be.

[22] A 2013. évi CLXXVII.tv. (Ptké.) 8. § (2) bekezdése egyértelműen meghatározza, hogy a Ptk. hatálybalépése előtt megkezdődött, folyamatosan tanúsított jogsértő magatartásra – ideértve a mulasztást is – akkor is a Ptk. hatálybalépése előtt hatályos jogszabályok (rPtk.) rendelkezéseit kell alkalmazni, ha a jogsértő magatartás befejezése a Ptk. hatálybalépése utáni időpontra esik.

[23] A felperes által előadott tényállásból, valamint abból, hogy alperesként az elsőfokú büntető eljárást lefolytató bíróságot nevezte meg, az következik, hogy a felperes a személyiségi jogának megsértését az elsőfokú eljárásra alapította.

[24] Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú eljárás 2013. január 21-én befejeződött, a felperes pedig igényét egyértelműen az új Ptk-ra alapította, ezért kereseti kérelme nyilvánvalóan alaptalan.

[25] Az alperes kifejtette, hogy a felperes kereseti kérelmét a korábban hatályos rPtk. rendelkezéseinek alkalmazása esetén is el kell utasítani.

[26] Mivel a személyiségi jogsértést a felperes az elsőfokú eljárás elhúzódására alapította, így sérelme az elsőfokú ítélet meghozatalakor, 2013. január 21-én bekövetkezett. Ezért igényét 5 éven belül, azaz 2018. január 21-ig érvényesíthette volna.

[27] Az rPtk. 360. § (1) bekezdése, 325. § (1) bekezdése és 326. § (1) bekezdése alkalmazásával a felperes kereseti kérelme – annak 2019. május 22-i előterjesztésekor már – elévült.

[28] Az alperes a felperes által előadott tényállást vitatva állította, hogy a büntetőeljárás elhúzódását eredményező inaktív időszakok nem voltak, az eljárási szabályokat betartotta.

[29] Az alapügy eljárási cselekményeit részletesen számba véve levezette, hogy az alperes terhére késedelem nem mutatható ki, a felperes eljárási alapjogai nem sérültek.

[30] A fentiekén túl azonban leszögezte, hogy a per ésszerű időtartama nem pusztán az eltelt idővel mérhető, továbbá az nem szakaszonként, vagy eljárási cselekményenként értékelendő, hanem a per egészét figyelembe véve, az ügy egyedi jellemzői, a jogvita tárgya, bonyolultsága alapján határozható meg.

[31] Vitatta azt is az alperes, hogy az eljárás időtartama a felperesnek személyiségi jogi sérelmet eredményezett. Kifejtette, hogy a jogviták ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jog eljárási alapjog. A közjog által védett alapjogok azonban nem közvetlenül az ember személyiségéből fakadnak, nem az emberi individuum védelmét célozzák, ezért megsértésük önmagában személyiségi jogi sérelmet nem alapoz meg.

[32] A tisztességes eljáráshoz való jog sem a személyhez fűződő jogok része, ezért megsértése esetén nem a rPtk. VII. fejezetében írt jogkövetkezmények, hanem az egyes eljárási törvényekben biztosított speciális jogkövetkezmények alkalmazandók.

[33] Kitért arra, hogy pusztán egy büntető eljárás esetleges szabálytalansága, vagy ésszerű időn túli elhúzódása miatt nem érvényesíthetők a személyhez fűződő jogok megsértésének jogkövetkezményei.

[34] Az Alaptörvényben írt, és a felperes állítása szerint sérelmet szenvedett jogai nem személyiségi jogok. A felperes hivatkozott ugyan a büntető eljárás ésszerű időn belüli befejezéséhez fűződő jogára, azonban egyéb személyiségi jogsértést nem jelölt meg, és egyéb többlettényállási elemre nem hivatkozott.

[35] Az alperes hangsúlyozta, hogy a Ptk. 2:52. § (1) bekezdésére alapított kereset esetén kötelelem keletkeztető tény csak személyiségi jogsértés lehet, az eljárási jogsértések viszont önmagukban ilyennek nem minősülnek. Az eljárási jogsértések kizárólag akkor értékelhetők a felperes személyiségi joga megsértéseként, ha a bíróság az eljárási szabálysértést a fél személyiségének lényegét adó ismérvek miatt követte el. (EBH. 2007.1598.)

[36] Kitért az alperes arra is, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének utaló szabálya folytán irányadó Ptk. 6:519. §-a szerint a sérelemdíj megítélésének feltétele, hogy a sérelmet szenvedő fél esetében a személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben olyan immateriális sérelem legyen kimutatható, amely indokolja annak vagyoni eszközzel történő kompenzálását. A felperes azonban a fentiek szerint kompenzálандó nem vagyoni hátrányt maga sem jelölt meg.

[37] A Győri Törvényszék a fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes kereseti kérelmét elutasította.

[38] Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 16.770 forint perköltséget, az állam javára pedig a felperes lakóhelye szerint illetékes állami adó- és vámhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára 300.000 forint feljegyzett elsőfokú eljárási illetéket.

[39] Akként rendelkezett, hogy a perrel felmerült, a fentieket meghaladó költségeiket a peres felek maguk viselik.

[40] Az elsőfokú bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. hatályba lépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII.tv. (Ptké.) 8. § (1) bekezdése alapján leszögezte, hogy a Ptk. hatálybalépése előtt megsértett személyhez fűződő jogok alapján érvényesíthető polgári jogi igényekre a jogsértés idején hatályos jogszabályi rendelkezéseket kell alkalmazni.

[41] A Ptk. hatálybalépése előtt megkezdődött, folyamatosan tanúsított jogsértő magatartásra – ideértve a mulasztást is – akkor is a Ptk. hatálybalépése előtt hatályos jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni, ha a jogsértő magatartás befejezése a Ptk. hatálybalépése utáni időpontra esik.

[42] Figyelemmel arra, hogy a felperes az őt ért jogsérelmet a büntető eljárás elhúzódásában, azaz egy folyamatos magatartásban jelölte meg, amely kétséget kizáróan az új Ptk. 2014. március 15-i hatálybalépését megelőzően kezdődött, ezért az elsőfokú bíróság úgy

foglalt állást, hogy a jogvita elbírálására a korábban hatályos 1959.évi IV. tv. (rPtk.) az irányadó.

[43] Rögzítette a törvényszék, hogy a keresetlevél előterjesztése 2018. január 1. napját követően történt, így a jogvitára a 2016. évi CXXX.tv. (Pp.) az alkalmazandó eljárási jog.

[44] Az elsőfokú bíróság felhívta a Pp. 7. § (1) bekezdésének értelmező rendelkezéseit a jogalap, illetve a keresettel érvényesített jog definícióját érintően, valamint a Pp. 342. § (3) bekezdését, amely a bíróság érdemi döntésének korlátait határozza meg.

[45] Ezen rendelkezések, valamint a Pp. 170. § (2) bekezdés b) pontja és 199. § (2) bekezdés b) pont ba) alpontja alapján kifejtette, hogy a perben a felperesnek elő kellett adnia jogállítást, azaz a jogalap megjelölése útján meg kellett jelölnie az általa érvényesített jogot.

[46] Kifejtette, hogy a jogalap a keresettel érvényesített igénynek az anyagi jog valamely konkrét rendelkezésin nyugvó jogi alapja. A jogalapnak tehát az anyagi jog azon rendelkezése tekintendő, amely közvetlenül meghatározza azokat a törvényi tényállási elemeket, amelyek fennállása az érvényesített anyagi jogi jogosultságot, illetve joghatást keletkeztet, és az igény támasztására feljogosítanak. A jogalap megjelölése történhet az anyagi jogi jogszabályhely konkrét megjelölésével, vagy a jogszabályi rendelkezés normatív tartamát pontosan kifejező jogcím megjelölésével.

[47] Az új Pp-nek a fél rendelkezési jogára, és saját ügyének viteléért való egyéni felelősségére építő koncepciójával összhangban, a keresetlevélben a felperesnek kifejezetten meg kell jelölnie, hogy az alperessel szemben milyen jogalapon, mely jogát érvényesíti.

[48] Egyidejűleg a Pp. 342. § (3) bekezdése kimondja a fél által megjelölt joghoz való kötöttséget is. Ennek értelmében a bíróságnak a továbbiakban nincs lehetősége a tartalom szerinti elbírálás elve alapján a felperes által megjelölttől eltérő anyagi jogi jogalapon elbírálni a keresetet.

[49] A felperes mind a 2020. szeptember 14-én megtartott perfelvételi tárgyaláson, mind pedig a 2021. január 13-án megtartott érdemi tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy jogcímként az új Ptk-ra hivatkozik, és csak olyan tény, körülményt kíván a bíróság értékelési körébe vonni, amelyek az új Ptk hatálybalépését követően, azaz 2014. március 15-ét követően következtek be.

[50] Egyértelműen kijelentette azonban, hogy a per tárgyává tett jogviszony az új Ptk. hatálya alá tartozik. A bíróság döntését a felperes kizárólag az új Ptk. alapján kérte, a régi Ptk-ra és egyéb jogszabályra való hivatkozást nem terjesztett elő.

[51] A jogi képviselővel eljáró felperes tehát jogalapként, illetőleg a keresettel érvényesített jogként kizárólag az új Ptk-t jelölte meg a sérelemdíj megfizetésére irányuló személyiségi jogi keresetében. A személyiségi jog, az új Ptk., illetve a sérelemdíj, mint jogalap, illetve mint keresettel érvényesített jog megjelölése a korábban kifejtettek szerint

helytelen volt, ezért az elsőfokú bíróság a jogcímhez kötöttség miatt a keresetet érdemben utasította el.

[52] A törvényszék álláspontja szerint a felperesnek az elévülés kapcsán a Ptk. jogszabályi rendelkezésein alapuló érvelése is megalapozatlan volt, mivel a jelen jogvitára az új Ptk. elévülésre irányadó szabályozása sem alkalmazható.

[53] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte, a kereseti kérelemben foglaltak szerint.

[54] Álláspontja szerint az elsőfokú eljárásban előterjesztett kereseti kérelme tartalmazta mind a bíróság döntésére irányuló határozott kérelmet, mind az érvényesíteni kívánt jogot, a jogalap megjelölésével.

[55] Álláspontja szerint a peres eljárásra okot adó jogviszony egy speciális jogviszony, amelyre a Ptké.8. § (1), (2) bekezdései nem alkalmazhatók.

[56] Az idő előtti igényérvényesítést a jogszabály kizárja, tehát a folyamatban lévő büntetőeljárás időtartama alatt a felperes nem érvényesíthette volna az igényét. A jelen ügyben azonban a folyamatos jogsértés kezdetét nem lehet megállapítani.

[57] Az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy mely időponttól kell számítani a jogsértést, és miért nem lehet a jelen jogviszonyt a felperes által kifejtett módon értelmezni.

[58] Megismételte az elsőfokú eljárásban előadott azon érvelését, hogy a büntetőeljárás 9 éves időtartama nem volt ésszerű pertartam. Ezalatt sérültek a felperes Alaptörvény IV. cikk (1), (2), a XXIV. cikk (1), (2), a XXVIII. cikk (1) bekezdésében írt alapjogai, amelyek a Ptk. 2: 52. § (1), (2) bekezdése szerinti személyiségi jogsértésként értelmezendők, és erre tekintettel a sérelemdíj iránti igényét megalapozzák.

[59] Ismételten kitért arra, hogy az élethez, az emberi méltósághoz való jog lényegéből is következik, hogy a személyiségi jogok védelmének hatálya az emberi létezésből eredő bármely jogra kiterjed, abban az esetben is, ha a fél által előadott tények a Ptk.-ban nevesített, vagy más jogszabályban szabályozott személyhez fűződő jogok egyikének sem feleltethetők meg.

[60] A felperes az őt ért személyiségi jogi sérelmeket - a korábban már kifejtettek szerint – az elhúzódó eljárás eredményezte bizonytalanságban, az ennek következtében elszenvedett stresszben, és a korábbi hagyományos életvitelével természetesen együtt járó életlehetőségek elvesztésében jelölte meg.

[61] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását és a felperes 125.000 forint + ÁFA összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[62] Az elsőfokú eljárásban előadott érvelését fenntartva hangsúlyozta, hogy a jogvita elbírálására a Ptk. 8. § (2) bekezdésének helyes értelmezése szerint a korábban hatályos Ptk. rendelkezései az irányadók. Megismételte, hogy a felperes az elsőfokú eljárás elhúzódására alapította kereseti kérelmét, amely eljárás 2013. január 21-én befejeződött, ez okból az új Ptk. alkalmazhatósága fel sem merül. A fenti tényből azonban az is következik, hogy a felperes 2019. májusában a folyamatos jogsértés befejeződésétől, azaz az elsőfokú ítélet meghozatalától számított 5 éves elévülési időn túl terjesztette elő igényét.

[63] Kitért arra az alperes, hogy a Kúria Pfv.IV.21.510/2018/6. számú határozata értelmében valamely büntető eljárással összefüggésben okozott személyiségi jogsértés miatt keletkezett nem vagyoni kár követelésének a büntető eljárás folyamatban léte önmagában nem akadály.

[64] A felperesnek az Alaptörvény idézett cikkeire történő hivatkozása miatt az alperes megismételte azon álláspontját, hogy a jogviták ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jog eljárási jog, olyan közjog által védett alapjog, amely nem közvetlenül az ember személyiségéből fakad, ezért megsértésük személyiségi jogi sérelmet nem alapozhat meg.

[65] A felperes az alapügy indokolatlan elhúzódásán túl, a személyiségi jogsértés megállapításához szükséges többlettényállási elemeket nem jelölt meg, és olyan immateriális hátrányt sem igazolt a perben, amelyből eredően a sérelemdíj iránti igénye megalapozott lenne.

[66] A fellebbezés alaptalan.

[67] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, és a megalapozott tényállásból helytálló jogi következtetéseket levonva, az általa felhívott eljárásjogi és anyagi jogszabályok helyes értelmezésével utasította el a felperes kereseti kérelmét.

[68] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésének részletesen kifejtett indokaival egyetértett, a fellebbezésben írtakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[69] A felperes a kereseti kérelmek ténybeli alapjaként a büntető eljárás elhúzódását, az ésszerűnek nem tekinthető 9 éves időtartamot jelölte meg.

[70] Ebből az következik, hogy a jogsértés maga nem egy adott időpontban következik be, hanem egy folyamat, amelynek pontos időintervalluma a jelen esetben – a felperes által tett tény- és jogállítások keretei között – nem volt tisztázható, az azonban kétséget kizáróan megállapítható, hogy 2014. május 21-ével, a jogerős határozat meghozatalával befejeződött.

[71] A felperes által jogsértőnek minősített alperesi magatartás tanúsítása tehát egyértelműen az új Ptk. hatálybalépése előtt megkezdődött, így a Ptk. 8. § (2) bekezdése

értelmében a személyiségi jogok megsértésének megítélése tekintetében az rPtk. rendelkezései az irányadók.

[72] A Pp. 7. § (1) bekezdés 11. pontja szerint érvényesített jog a perbeli esetben a személyiségi jog megsértésére alapított sérelemdíj iránti igény. A 8. pont értelmében vett jogalapot pedig a felperes a Ptk. 2:52. § (1) bekezdésében határozta meg.

[73] Az új Ptk. fentiek szerint jogalapként megjelölt rendelkezése által meghatározott tények azonban csak akkor keletkeztetnek közvetlenül alanyi jogot, és a jogalapként megjelölt rendelkezés csak akkor jogosít fel igény támasztására, ha a ténybeli alapként fennálló, adott jogviszonyban ezen jogszabályi rendelkezések alkalmazása nem kizárt.

[74] A perbeli jogviszonyban azonban a követelés jogalapjaként megjelölt tények személyiségi jogi kihatásai, következményei nem ítéltetők meg az új Ptk., azaz a felperes által jogalapként megjelölt rendelkezések alapján.

[75] Megállapítható, hogy a felperes által érvényesíteni kívánt jogot, mint alanyi jogot (a sérelemdíj iránti igényt) a felperes által hivatkozott anyagi jogi jogszabály (új Ptk.) nem biztosítja, hiszen ez a jogszabály nem alkalmazható a per tárgyává tett jogviszony elbírálására. Az alkalmazandó anyagi jog (a régi Ptk.) pedig sérelemdíj iránti igényt, mint alanyi jogot nem biztosít a felperes részére.

[76] Az alkalmazandó anyagi jog kérdésében a perben részletes vita bontakozott ki, melynek során az alperes levezette – a fentiek szerinti és a másodfokú bíróság által is helyesnek ítélt – jogi álláspontját, az elsőfokú bíróság pedig többször – célzott kérdések feltételével – nyilatkoztatta a felperest a jogalap, az érvényesített jog, és az alapjául felhozott tények, valamint az alkalmazandó jogszabályok körében, ezért a továbbiakban a Pp. 237. § (3) bekezdés a) pontja alapján sem terhelte a bíróságot tájékoztatási kötelezettség az alkalmazandó jogot meghatározó jogszabály felperestől eltérő értelmezése tekintetében.

[77] A felperes következetesen fenntartott, ám a kifejtettek miatt téves álláspontjára tekintettel az eljárási és anyagi jogi jogszabályok helyes alkalmazásával határozott az elsőfokú bíróság a kereset elutasításáról.

[78] A kereset kifejtettek szerinti alaptalanságára figyelemmel az alperes elévülési kifogásának érdemi vizsgálatára a perben nem volt szükség.

[79] A kereseti kérelem fenti indokok alapján történő elutasítására tekintettel a személyiségi jogsértés bekövetkeztének érdemi alátámasztására a fellebbezésben felhozott további érvek nem bírtak relevanciával.

[80] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[81] Az eredménytelenül fellebbező felperest az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes javára a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdése és (5)-(6) bekezdései alapján megállapított – az ügy egyszerűbb jogi megítélésére tekintettel mérsékelt – összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

[82] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII.tv. (Itv.) 62. § (1) bekezdés f) pontja alapján feljegyzett 400.000 forint fellebbezési illetéket a felperes a Pp.83. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az államnak felhívásra.

Győr, 2021. június 16.

Dr. Maurer Ádám sk.
sk.

Dr. Sarmon Hedvig sk.

Dr. Mészáros Zsolt

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró